

Neboly tu však podmienky ani pre rozhodnutie v smysle § 6, čís. 4, veta 4 zák. o podm. ods., na ktorý bod súd svoje rozhodnutie založil, lebo v smysle tohoto ustanovenia by bol mohol krajský súd o podmienenosti či bezpodmienečnosti toho istého odsúdenia znovu rozhodnúť iba v prípade, že by obžalovanému za podmienok § 517 tr. p. vymeral súhrnný trest, čo však v súdenom prípade už ani možné nebolo, lebo všetky hlavné tresty na slobode boli v dobe, kedy rozhodoval krajský súd o tom, či má byť nariadený výkon trestu, obžalovaným už zcela odpykané.

V dôsledku toho malo ísť pri spomenutom rozhodovaní výhradne o rozhodnutie, či sa obžalovaný v skúšobnej lehote osvedčil, alebo nie.

Pre riešenie otázky, či sa odsúdený osvedčil, alebo či má byť v smysle § 8 zák. o podm. ods. nariadený výkon podmiennečne odloženého trestu po uplynutí skúšobnej lehoty, môžu však byť smerodajnými len skutočnosti, spadajúce do doby skúšobnej, pokiaľ sa nimi osvedčovalo chovanie odsúdeného (Zm I 547/35). Plynie to predovšetkým z ustanovenia § 1 zákona o podm. ods., podľa ktorého sa pokladá za to, že vinník nebol odsúdený, osvedčí-li sa v dobe skúšobnej. Tiež § 8, odst. 2 cit. zákona hovorí o osvedčení sa v skúšobnom čase. V dôsledku toho sú doby druhých odsúdení M. S. zcela bez významu pre posúdenie otázky, či sa tento osvedčil alebo nie, lebo odsúdeniami tými neprejavilo sa chovanie odsúdeného v dobe skúšobnej. Rozhodné sú tu len doby spáchania trestných činov. Tieto však u žiadneho sub 1. až 6. opísaného činu, ako z uvedených dát je zrejmé, nespádajú do skúšobnej lehoty, obžalovanému stanovenej, ale do doby pred odsúdením obžalovaného, o ktoré práve ide. Tedy ani tieto činy nie sú prejavom chovania obžalovaného v dobe skúšobnej. Nemalo teda pri rozhodovaní o osvedčení sa obžalovaného byť prihliadnuté ani ku spomenutým činom obžalovaného, ani k jeho odsúdeniam.

Keď nižšie súdy nariadily výkon trestu na základe mylného výkladu § 6, č. 1 a 4 cit. zák. výhradne pre skutočnosti, ku ktorým zreteľ mať nemaly, lebo boli celkom nerozhodné, totiž pre odsúdenia za činy, nespáchané v skúšobnej lehote, porušily zákon v ustanoveniach § 6, č. 1 a 4 zák. o podm. ods. Bolo preto treba vyhovieť opravnému prostriedku generálnej prokuratúry, podanému pre zachovanie právnej jednotnosti a vysloviť porušenie cit. zákonného ustanovenia.

Čís. 5610.

Zákon v § 400 tr. zák. nežiada, aby sa spolupôsobenie stalo priamo u verejného úradníka, ktorý verejnú listinu vystavuje; trestné je aj spolupôsobenie prostredníctvom tretej osoby.

Údaje o tom, kde sa niekto narodil a kde býva, sú dôležité pre jeho právny pomer.

(Rozh. zo dňa 25. mája 1936, Zm IV 710/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti S. N. a spol., obžalovaným z prečinu podľa § 400, odst. 1 tr. z., zmätočné sťažnosti obžalovaných čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Pokiaľ zmätočná sťažnosť obžalovaného E. S. s hľadiska zmätku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., opierajúc sa o zistený skutkový stav, namietala, že v zistenom čine obžalovaného E. S. niet náležitostí prečinu podľa § 400, odst. 1 tr. z., je bezzákladná.

Podľa skutkových zistení odvolacieho súdu išlo o obstaranie na policajnom komisariáte v P. svedectva totožnosti pre S. N., ktorý bol poľským štátnym príslušníkom a býval v K. Tým cieľom obžalovaný E. S., ktorý poznal obžalovaného S. N., na jeho žiadosť potvrdil pred tajomníkom ortodoxnej židovskej obce v P. Samuelom Sch., že sa S. N. narodil v P. a tam býva, a Samuel Sch. na základe tohoto potvrdenia zadovážil na policajnom komisariáte verejnú listinu, obsahujúcu tieto nepravdivé údaje. Tým konaním obžalovaný E. S. spolupôsobil, aby do verejnej listiny boli zapísané nepravdivé skutočnosti.

Zákon v § 400 tr. z. nežiada, aby spolupôsobenie stalo sa priamo u verejného úradníka, ktorý verejnú listinu vystavuje. Trestným je aj spolupôsobenie prostredníctvom inej osoby. Zmätočná sťažnosť neprávom namietala, že údaj o rodisku nemá podstatného významu pri svedectve totožnosti. Naopak údaje o tom, kde sa určitá osoba narodila a kde býva, sú dôležité pre jej právny pomer, lebo s takými skutočnosťami sú spojené rôzne práva a povinnosti onej osoby. Dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p. bol teda neprávom uplatňovaný.

Čís. 5611.

Padělání maturitního vysvědčení je zločinem padělání veřejné listiny podle § 391 tr. zák. a nelze je podřaditi skutkové podstatě přestupku podle § 71 tr. zák. přest.

(Rozh. ze dne 25. května 1936, Zm IV 131/36.)

Obžalovaný G. R., absolvent VII. tř. reálného gymnasia, jenž dále nestudoval, připojil ke své žádosti o učitelské místo jako doklad o ukončených středoškolských studiích maturitní vysvědčení z reálného gymnasia, které padělal, a to tak, že je psal podle diktátu druhé osoby. Soud první stolice uznal obžalovaného vinným zločinem padělání veřejné listiny podle §§ 391, 405 tr. zák. Odvolací soud kvalifikaci činu podle § 405 tr. zák. pominul v úvaze, že listina byla zhotovena s vědomím a součinností dvou osob jako spolupachatelů a že při spolupachatelství je kvalifikace podle § 405 tr. zák. vyloučena.

Nevyšší soud zmatečně stížnost obžalovaného částečně odmítl, částečně zamítl.

Z d ů v o d ů :

Důvody zmatečnosti podle § 385, č. 1 b), c) tr. ř. byly uplatňovány námitkou, že by tu šlo jen o přestupek podle § 71 přest. zák., který však je promlčen. Zmateční stížnost není však v právu.